

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 826

Doknr.
816622

Dato
22-02-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 25. januar 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 173 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Katrine Daugaard (LA).

Spørgsmål nr. 173:

"Vil ministeren oplyse, om nationale strafferetlige forældelsesfrister kan tilsidesættes i sager, hvor straffelovsovertrædelsen udgør et grovere brud på menneskerettigheder?"

Svar:

Da spørgsmålet vedrører lovgivning under justitsministerens ressort har jeg indhentet følgende bidrag fra Justitsministeriet til besvarelse af spørgsmålet:

"Justitsministeriet har forstået spørgsmålene således, at de vedrører forældelse i straffesager om børnebortførelse.

Unddragelse af et barn fra dets forældremyndighedsindehavere vil efter omstændighederne kunne straffes efter straffelovens §§ 215 og 261. Bestemmelserne vil desuden efter omstændighederne kunne anvendes på forhold, hvor et barn i udlandet er unddraget fra forældremyndighedsindehaverne og er blevet bragt til Danmark.

Efter straffelovens § 215, stk. 1, straffes den, som unddrager en person under 18 år forældres eller anden rette vedkommendes myndighed eller forsorg eller bidrager til, at han unddrager sig sådan myndighed eller forsorg, efter reglerne i straffelovens § 261 om frihedsberøvelse. På samme måde straffes den, der ulovligt fører barnet ud af landet.

Efter straffelovens § 261, stk. 1, straffes den, som berøver en anden friheden, med bøde eller fængsel indtil 4 år. Sker frihedsberøvelsen for vindings skyld, eller har frihedsberøvelsen været langvarig, straffes med fængsel indtil 12 år, jf. stk. 2. Forvoldes frihedsberøvelsen af den i stk. 2 nævnte art ved grov uagtsomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. stk. 3.

Ifølge straffelovens § 93 er forældelsesfristen som udgangspunkt 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen, 5 år, når der ikke er hjemlet højere straf end 4 år for overtrædelsen, 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end 10 år, og 15 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel på bestemt tid. Det er således strafferammen for den pågældende overtrædelse, der er bestemmende for længden af forældelsesfristen.

Efter straffelovens § 93 a indtræder forældelse ikke, når en lovovertrædelse er omfattet af en af Danmark tiltrådt mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken strafansvaret er uforældeligt.

Straffelovens § 94 indeholder regler om bl.a. beregningen af forældelsesfristen. Det fremgår heraf, at forældelsesfristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt.

Det kan generelt oplyses, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 7, at der ikke kan idømmes straf for en forbrydelse, hvis strafansvar er forældet. Hvorvidt der er indtrådt forældelse beror på fortolkning og anvendelse af national ret, der skal opfylde kravet om klarhed og forudsigelighed, jf. Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere, 6. udgave (2023), side 821.

Det vil bero på en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i sagen, om straffelovens §§ 215 og 261 er overtrådt, og om der er sket forældelse.”

Jeg kan henholde mig til det af Justitsministeriet anførte.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister